

АРХАНГЕЛСКА ЦЕЛУВКА

Налини Синг

Превод от английски Силвия Желева

Уо

ЕГМОНТ

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Archangel's Kiss*

Copyright © 2010 Nalini Singh

All rights reserved.

Превод Силвия Желева

Редактор Сабина Василева

Коректор Милена Братованова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2016

Тираж: 1200 бр.

ISBN 978-954-27-1744-7

Налини Синг

Елена се запита какви ли са белезите, които крие синът на двама архангели, и дали някой ден ще сподели с нея за тях. Нямахше да го притиска, прекрасно знаеше колко лошо могат да болят старите рани. Година. Век. Имаше твърде малко значение, когато ставаше въпрос за сърцето. Белезите, които бе получила в онази кухня в предградията, когато бе едва на десет, бяха незаличими и завинаги оставиха върху нея отпечатък. Бяха белязали и баща ѝ, но по различен начин. Джефри Деверо бе избрал да се справи с това, като изтрие от паметта си първата си съпруга и двете си по-големи дъщери.

Ноктите на едната ѝ ръка се забиха в дланта на другата.

– Отивам да видя дали ще мога да намеря някаква следа от вампира. – Градът бе огромен, но може би щеше да извади късмет, а и беше по-добре от това да не прави нищо.

– Ще се върна с теб – каза Рафаел. – Грижи се за себе си, Кеир.

Другият ангел вдигна ръка и леко им помахаша, когато тръгнаха.

– Притежават ли вашите лечители специални способности? – запита Елена.

– Някои. Има такива, които приличат повече на лекарите на хората.

– Виждали са всичко – от поставяне на пиявици и преливане на кръв до трансплантация на органи. – Като стигнаха в чакалнята, обви ръце около Рафаел и му позволи да я отведе до ръба.

Когато излязоха, на фона на снега изпъкнаха сините криле на Илиум. Той вдигна лице нагоре към снежинките, сипещи се безшумно от нощното небе.

– Водата, Ели – каза, – отмива миризмите.

– По дяволите. – Единствено водата слагаше край на надеждата да улови следа. Разтопи няколко снежинки в дланта си и се опита да мисли позитивно. – Понякога сне-

АРХАНГЕЛСКА ЦЕЛУВКА

гът не вреди чак толкова. Веднъж проследих успешно вампир, защото снегът бе запазил миризмата му, вместо да я отмие.

– Тогава трябва да побързаш. – Рафаел сложи разтворената си длан на кръста ѝ. – Илиум, Наазир мисли, че може би е открил нещо в северния квадрант.

Очите на Илиум едва ли не блестяха на фона на лицето му с неговите изчистени линии.

– Ще отида да му помогна.

Издигнаха се във въздуха и Елена притисна устни до ухото на Рафаел, за да зададе въпроса, който не ѝ даваше мира.

– Става ли Илиум все по-силен?

Беше лошо ранен от Юръм, после потъна в дълбок целебен сън, известен като анишара. Беше му за първи път. Понякога човек се променя след анишара.

– Колко силен ще стане?

Не може да се каже. Спусна се надолу, а Елена усещаше леденостуденият вятър да брули бузите ѝ. В района около дома на Сам сме.

– Нищо във въздуха. Остави ме долу, ще видя дали ще успея да го проследя в снега.

Обаче това също се оказа безполезно.

– Не всичко е загубено. – Притвори очи, защото в миглите ѝ се закачи снежинка. – Толкова е студено, че снегът няма да се разтопи скоро. Това ми дава време да претърсва Убежището.

– На какво разстояние можеш да доловиш следата, когато има сняг.

– Най-много на шейсет сантиметра.

Рафаел вдигна поглед.

– Небето ще се отвори тази вечер.

– Тогава, предполагам, ще останем будни. – Срещна очите му, които бяха като среднощна буря, и се почувства

заставена да вдигне ръка и да покрие бузата му с дланта си.

– Ще намерим копелетата.

Не омекна при допира ѝ, не стана по-малко далечен.

– Фактът, че са се осмелили да отвлекат дете, говори за дълбока поквара, която трябва да бъде изтръгната, преди да е заразила цялата ни раса.

– Назарах и другите?

– Те всички бяха пред погледите ни.

– Разбира се.

– Няма значение дали ангелът, който стои зад това, участва във физическата разправа. Покварата е коренът. Стореното с Ноел заслужава да се накаже със смърт. Стореното със Сам... Смъртта ще бъде проява на милост.

Върховете на пръстите ѝ, все още докосвайки кожата на Рафаел, заблестяха. Страхуваше се от силата му, обратното би било глупаво. Обаче не можеше да му позволи да прекоси тази граница, нямаше да допусне преследването да го завлече в бездната.

– Рафаел.

– Звучи – прошепна той, а клепачите му се спуснаха и скриха студения му поглед – мрачна музика в писъците на враговете ти.

– Недей – прошепна тя и се опита да стигне до него. Жестокостта, както ѝ бе казал веднъж, изглежда, беше симптом на възрастта и властта. Обаче тя отказваше да се предаде, да го остави да бъде погълнат от проявлението на собствената му сила. – Недей.

Но той не я слушаше.

– Не ти ли се ще да прокараш камата си през гърлото му, Елена? – Ръката му бе сключена около врата ѝ, чувствена, нежна, смъртоносна. – Не ти ли се иска да го гледаш как се моли за живота си?